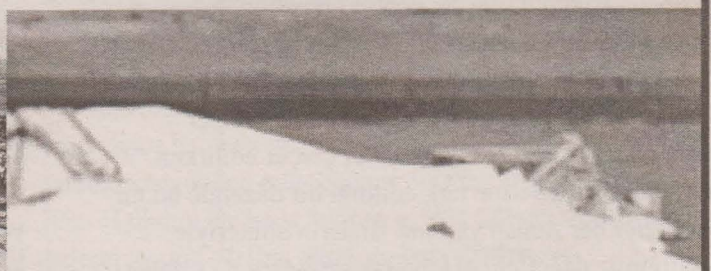
Sanayi İşçileri Bülteni

Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!

İşçi Bülteni Özel Sayı: 485
Fiyat 25 Kr. Eylül 2009

Sosyal ve ekonomik hak gasplarıyla köleleştiriliyor, doğal afetlerde katlediliyoruz...

çözüm işçilerin

örgütlü birliğinde!

İstanbul'daki sel felaketinin gösterdikleri...

Bu düzende insanca bir yaşam mümkün değil

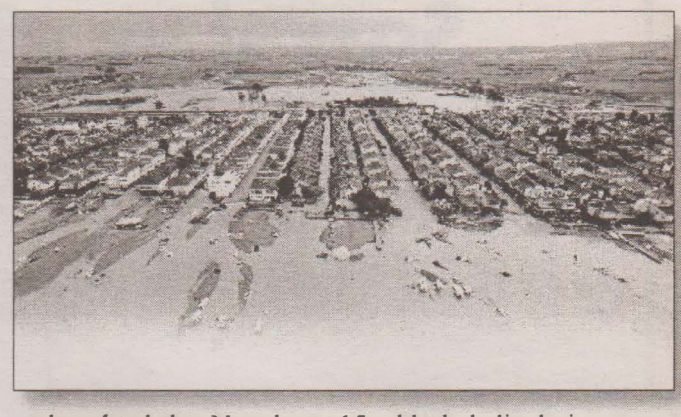
7 Eylül'de başlayan yağmur Trakya ve İstanbul'da büyük bir felaket dönüştü. Bölgede hayat büyük ölçüde felç oldu. Açıklandığı kadarıyla 32 kişi öldü çok sayıda insan da kayıp. Ayrıca selin ardından başlayacak salgın hastalıklar felaketi daha da büyütebilir.

Sel sırasında birçok ev yıkılırken, köprüler ve yollar çöktü, yerleşim merkezleri sular altında kaldı. Onlarca kişinin ölümü ve büyük maddi hasar ile sonuçlanan sel, bu düzenin çürümüşlüğünü bir kez daha gözler önüne serdi. Türkiye'nin kalbi ve ne gelişmiş şehri olduğu söylenen İstanbul gibi bir kentin göbeğinde yaşanan felaket düzenin iflasının dolaysız bir göstergesidir.

İstanbul'da yaşananın bir felaket olduğu ortadadır ancak bu kesinlikle doğal bir felaket değil. İşçi emekçilerin yarattığı zenginlikler çarçur edilirken insanların kaderlerine terk edildiği bir düzende bu tür felaketler her zaman yaşanır. Bizlerin alınteriyle ürettiğimiz değerlere el koyarak saraylarında sefahat sürüp bizleri altyapısı dahi olmayan gecekondu tipi mezarlıklara hapsedenler bu katliamın gerçek sorumlularıdırlar. Depremin ardından bizleri taş binaların altında ölüme mahkum edenler şimdi anı binalar içinde boğulmamızın gerçek sorumlularıdır.

Şehirlere ayrılan sınırlı kaynaklarla alt yapıyı geliştirmek yerine bu kaynakların yandaşlara peşkeş çekildiği bir düzende bu katliam gibi afetler kaçınılmazdır. Milyonlarca lirayı patronların yaşam alanlarını lale bahçelerine çevirmek için kullanan, felaket anında ise hayat kurtarmak için birkaç helikopter bile almayan bu düzen ve belediyeleri insana ve insan hayatına düşmandır.

İstanbul'da felaketin boyutları giderek artarken, hükümet ve valilik gibi kurumlardan yapılan açıklamalar tam anlamıyla utanmazlıktır. İnsanları kurtarmak için hiçbir şey yapmayanlar, ölüme mahkum edilen emekçileri

suçlamaktadırlar. Neredeyse 15 yıldır belediyeleri ellerinde tutanlar ne altyapı sorunun çözümü ne de sağlıklı barınma koşullarının yaratılması konusunda adım atmamışken şimdi de işçi emekçileri suçluyorlar.

Buna rağmen belediye başkanından başbakanına kadar yetkililer, felaketin boyutunu gizlemek, faturasını halka kesmek ve kendilerini temize çıkarmak için aşağılık söylemlere başvurmaktan çekinmemektedir. Kendi yarattıkları felaketi "takdir-i ilahi" diye topluma yutturmanın derdine düşmüşle. 8 kadın işçiyi kapalı minibüse doldurup boğulmalarına sebep olan asalak patron ise, televizyona çıkıp katlettiği işçileri suçlayacak kadar arsızlaşabiliyor.

İşçi ve emekçiler tıpkı deprem zamanında olduğu gibi kendi kendilerini kurtarmaya çalıştılar. Deprem yıkıntıları altında "kimse yok mu" diye yükselen bağrışlara nasıl yine işçi emekçiler yanıt verdiyse, felakete dönüşen yağmurda da aynısı oldu. Tüm bu yaşananlar bu düzen içinde emekçilere kölece koşullarda bile bir yaşamın çok görüldüğünün kanıtı. Kölece yaşayabilmek için bile mücadele etmek gerekiyor artık. Ama biz köle olmak kölece yaşamak için değil, insanca bir yaşam, çalışma ve barınma hakkı uğruna tüm işçi emekçileri mücadele etmeye çağırıyoruz.

Adana Sanayi İşçileri Derneği
Tel: 429 51 82
si_der@hotmail.com

Ulusal sorun ve işçi sınıfının tutumu üzerine...

Kürt sorunu, geçtiğimiz aylarda gündeme damgasını vuran ve halen tartışılan bir konudur. Konunun tüm toplumda yaygın olarak tartışılmasına yol açan gelişme, hükümetin "Kürt açılımı" diye başlattığı propaganda oldu. Ardından "Kürt" kelimesini kullanmaktan korkan hükümet, "Demokratik açılım" demeye baladı; son olarak ise "Milli Birlik Projesi" diye bir safsata uydurdular. Devletin AKP eliyle başlattığı bu süreç durup dururken gündeme gelmedi. "Açılım"la kast edilen şey, esas olarak ABD'nin uzun yıllar boyunca Kürt sorunu için önerdiği çözüm planıydı. Görünen o ki, artık devlet de, hükümet de, büyük patronlar da bu "çözümü" bir şekilde uygulamak eğilimindeler. Bu plana göre, özgürlük ve eşitlik özlemlerinden vazgeçmesi koşuluyla, Kürt halkına bazı kırıntılar sağlanacak.

Belirtmek gerekiyor ki, hiçbir onurlu halk, özgürlük ve eşitlik özlemlerini kırıntılara değişmez.

Türkiye'de önemli yer tutan bu sorunda işçi sınıfının görevi ve çıkarı, ilkin Kürt ulusunun Ulusal Kendi Kaderini Tayin Hakkı başta olmak üzere en temel haklarını savunmaktır. Ki kendi kaderini tayin hakkı ayrılma, ayrı bir devlet kurma hakkını koşulsuz olarak tanımayı da içerir. İkinci olarak, biz sınıf bilinçli işçiler, bu hakkın sadece ezilen ulusun işçi sınıfının ve emekçilerinin çıkarına olan kullanımını destekler, bunun için mücadele ederiz. Buna uygun olarak biz, gerici sınıf ve görüşlerin etkisinde olmadıkça, yani ilerici bir öz taşıdığı müddetçe ezilen ulusun özgürlüğü için mücadele yürüten akımları destekleriz.

O yüzden örneğin Güney Kürdistan'da emperyalizm

eliyle zengin sınıfların çıkarına bir devletin kurulmasının, —Kürt işçi ve emekçilerinin çıkarına uygun görmesek bile— karşısında yer almayız. Bu durumda ideolojik ve politik olarak işçi ve emekçileri devrimci çözüm çizgisine kazanmaya çalışır, bunu gerçekleştirmeye çağırırız. Ya da örneğin bir yandan sermaye iktidarının ve emperyalist efendilerinin "açılım" oyununun maskesini düşürmeye çalışırken, diğer yandan da kırıntı düzeyinde bile olsa Kürt halkının her türlü meşru hakkının tanınmasını sağlamaya uğraşırız.

Bu sınırlı demokratik hakların ancak devrimci mücadele ile kazanılabileceğini biliyoruz. Nitekim zamanında özgürlük için devrimci bir savaş yürütmemiş olsaydı Kürt halkı da yok sayılmaya devam edecekti. Yine bu dönemin halkta yarattığı devrimci birikim olmasaydı Kürt siyasi hareketi ve önderliğinin '1999'dan sonraki geri tutumundan dolayı mücadelenin sürmesi imkânsızlaşırdı. Kürt Halkının her şeye rağmen ayakta tuttuğu özgürlük özlemi ve mücadelesi, şimdi emperyalistlere ve Ankara'daki işbirlikçilerine "açılım"lar yaptırıyor. Bir kez daha görüldüğü üzere en sınırlı kazanımlar dahi, ancak devrimci temelde yürütülen uzun mücadeleler sayesinde mümkün olabiliyor.

Öte yandan bugüne kadar yürütülen mücadele ve gelişmeler, emperyalizmin ve uşaklarının Kürt sorununu çözmeye güçlerinin yetmeyeceğini göstermiştir. Ayrıca tarih bu konuda acı derslerle doludur.

Emperyalizm çağında, ulusal sorunun tek gerçek ve kalıcı çözümü var; tüm uluslardan işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını temel alan bir mücadele ile sermaye iktidarını yıkıp emperyalist boyunduruğu parçalamaktır. Bu ise Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerin aynı parti çatısı altında devrim ve sosyalizm mücadelesi yürütmekten başka kurtuluş yolunun olmadığını anlatır. Ulusal sorun konusundaki emekçi sınıf tutumunun en temel ilkelerinden biri de budur. Çünkü ancak bu yolla Kürt, Türk ulusları ve diğer milliyetler gerçekten özgürleşebilir ve tam hak eşitliğine dayalı bir gönüllü birlikteliği sosyalist bir düzenle taçlandırabilirler.

Yaşasın halkların kardeşliği!

Yaşasın birleşik sosyalist cumhuriyetler birliği!

Bu düzende kölelik içinde katledilmek kaderimiz değil!

Asalak katil güruhundan hesap soralım

Yıllardır bu ülkede işçiler öldürülüyor. İstanbul'da, Adana'da, Zonguldak'ta, Bursa'da, Kocaeli'de, İzmir'de ülkenin dört bir yanında...

Tersanelerde kum torbası yerine kullanılıp öldürülüyoruz, Zonguldak'ta göçük altında, sel felaketinde servis yerine yük aracında katlediliyoruz. İnsanca çalışma ve insanca yaşam koşullarından uzak bir bir ölüyoruz. Çünkü işçiyiz, patronların ve onların hizmetindeki devletin gözünde 3 kuruşluk değerimiz yok.

Egemenler nezdinde köle gibi çalışıp, üretmeye, patronların kasalarını doldurmaya yararız. Bizim ölmemizin de hiçbir önemi yok; nasıl olsa sömürü ve kölelik düzeni kapitalizm sokakları işsizlerle dolduruyor. Düzen çocuklarımız için aynı akıbeti de hazırlıyor; patronlar yararına çalışmak ve kasaları dolsun diye ölmek. Biz bu mirası bırakırsak onlar devam edecekler peşimiz sıra ölmeye. Dur demek için daha ne olması gerekiyor? Daha kaçımız öleceğiz, daha ne kadar katlanacağız soyguncuların saltanatına. Çocuklarımıza bu köhnemiş dünyayı mı bırakacağız?

Hayır!

Bu karanlık düzen halen ayakta ise, biz susuyoruz diye biz örgütsüzüz diye ayakta. Biz işçiler fabrikaları, atölyeleri, sanayi bölgelerini örgütlü gücümüzle kuşatmadığımız sürece kimse bizi ölmekten kurtaramayacak!

Kriz nedeniyle binlerce işçiyi işten çıkartanlar, işten atılmayanlara köle gibi çalışmayı dayatıyor. Ücretsiz izinler, esnek çalışma kural haline getirildi. Ücretler düşürüldü. İşsizlik fonu ve kıdem tazminatı asalak patronlara peşkeş çekildi. Kokuşmuş düzen tarafından açlıkla terbiye edilirken öte yandan ölmeye devam ediyoruz. Tıpkı selde ölüme mahkum edilen 8 kadın işçi kardeşimiz gibi. 8 sınıf kardeşimiz, 8 neferimiz daha kurban gitti patronların aç gözlülüğüne. Servis değil yük arabasıydı onları taşıyan. Ve halen ayaktaysa bu kahrolası düzen biz susuyoruz diye ayakta.

Artık kapitalizme kurban verecek tek bir işçi kardeşimiz olmamlı. Örgütsüz kaldığımız sürece sıra bize gelene kadar her gün öleceğiz. Bu gidişe dur

diyelim. Köle gibi çalıştırılıp, bir böcek gibi öldürülmemize izin vermeyelim. Her fabrikayı birer kaleye dönüştürelim. Sendikalarda örgütlenelim. İşçi sınıfının katillerinden, soyguncular dan hesap soralım.

Unutmayalım ki örgütlenmek, kendi sınıfımız ve kendi geleceğimiz için mücadele etmek, bizim olanı söke söke almak zorundayız. Örgütsüz kaldığımız her an bir hiç olmaktan ve patronlar için ölmekten kurtulamayacağız.

"Ne yapabilirim?" gibi sızlanmaları bir kenara bırakıp harekete geçmenin zamanı çoktan geldi. Unutmayalım ki, biz aynı sınıfın, işçi sınıfın neferleriyiz. Milyonlarca işçiyiz biz fakat birbirimizden uzağız. Şimdi birbirimize doğru bir adım atabiliriz. Şimdi ellerimizi birleştirebiliriz. Bekleyecek zamanımız yok. Artık kendi fabrikamızda, atölyemizdeki güvendiğimiz işçi arkadaşlarla bir araya gelelim. İşyeri komitesi kurup kendi sorunlarımıza hep birlikte çözüm arayalım.

Bugün bizi ölüme sürükleyenler yarın örgütlülüğümüz karşısında diz çökecekler. Şimdi hızlanalım, örgütlenelim, kölelik ve ölüm kaderimiz değil.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Örgütlü işçi yenilmezdir!

29. yılında 12 Eylül karanlığı sürüyor

Özgürlük işçilerin mücadelesiyle gelecek

12 Eylül 1980 faşist darbesi yükselen işçi-emekçi hareketi ve devrimci hareketi bastırmak üzere gündeme getirilmişti.

CIA tarafından planlanan, Amerikancı Türk generalleri tarafından uygulanan darbe sonrası hazırlanan faşist anayasa ile de Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin pek çok kazanılmış hakkı gasp edildi.Elbette, yasanın uygulaması da tıpkı yazılması gibi namluların sayesinde gerçekleşebildi. Yönetimin zamanla sözde sivillere bırakılmasına, askerin MGK perdesi arkasına çekilmesine rağmen, darbe yasaları da, baskı ve terör uygulamaları bugüne kadar süregeldi.

12 Eylül darbesinin ardından toplum üzerinde acımasız bir terör estirildi. 650 bin ilerici devrimci gözaltına alınıp işkence gördü. 1 milyon 683 kişi fişlendi. Açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı. 7 bin kişi için idam cezası istendi. İdam cezası verilen 517 kişiden 49'u infaz edildi. 30 bin kişi "sakıncalı" olduğu için işten atıldı. 927 yayın yasaklandı 39 ton gazete ve dergi sakıncalı bulunarak imha edildi, yüz binlerce kitap ve 937 film yakıldı. 400 basın mensubu yargılandı, toplam 3.115 yıl hapis cezasıyla cezalandırıldı. 3854 öğretmen ve 120 ilerici üniversite öğretim görevlisinin işine son verildi.

171 kişinin işkencede katledildiği belgelendi. 14 kişi cezaevlerindeki uygulamaları protesto etmek için yapılan açlık grevlerinde yaşamını yitirdi. "Kaçarken" vurulanların, "çatışmada" ölü ele geçirilenlerin, "intihar" edenlerin sayısı yüzlerle ifade ediliyordu.

Sınırlı da olsa kazanılmış haklar bir bir gasp edildi. Fabrikada, sokakta, zindanda en ufak bir kıpırtı, en ufak bir hak arayışı faşist zorbalıkla ezilmeye çalışıldı. Grev hakkı ve örgütlenme özgürlüğü ortadan kaldırıldı. Sendikalara ve kitle örgütlerine "siyaset yasağı" getirildi. İşçi sınıfının ezdiği DGM'ler, işçi hareketi ve her türlü toplumsal muhalefetin sindirilmesine yönelik yargı terörünün bir aracı olarak tekrar açıldı. Uyanışa geçen Kürt halkına yönelik kirli savaş başlatıldı. Üniversiteler kışla haline getirildi. Öğrenci gençlik ve öğretim üyeleri YÖK'le teslim alınmaya çalışıldı. Zindanlarda bedenlerini teslim aldıkları devrimci tutsakların devrimci kişiliklerini de teslim almak isteyenler için işkence, kişiliksizleştirme, tecrit ve imha genel bir politika oldu.

Darbeci generallerin kılına dokunmayanların, işkenceci katilleri himaye edenlerin "darbe karşıtı" olduklarını iddia etmeleri tam bir ikiyüzlülüktür. Darbe asalak patronların ve onların Amerika'daki efendilerinin çıkarlarını korumak için yapıldı. İşçi emekçilerin, devrimcilerin kanı bu uğurda akıtıldı. Dolayısıyla darbe ve onun izinden giden Amerikancı düzenle hesaplaşmak örgütlü işçi sınıfı ile emekçi müttefiklerinin işi olabilir ancak. Biz işçi emekçiler gerçek özgürlüğün ancak bizim mücadelemiz sonucunda gelebileceği, örgütlenme ve hak aramanın önündeki her türlü yasağın ancak örgütlü bir çaba sonucunda aşılabileceğini bilmeli ve buna göre mücadele etmeliyiz. Bunu başardığımızda kazanımlarımızı tanklarla çiğneyen darbe rejimi ve darbecilerle hesaplaşabiliriz.

İşçi kardeşlerimizin ölüm sebebi patronların kar hırsı

İnsanca çalışma koşulları için mücadele edelim

Maden ocaklarından, tersanelerden, fabrikalardan ve atölyelerden gelen iş cinayeti haberlerine her geçen gün yenileri eklenirken Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ve Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) verileri ise Türkiye'de yaşanan iş cinayetlerinin bilançosunun ağırlığını gözler önüne seriyor. İş cinayetlerinin temel sebebinin alınmayan güvenlik önlemleri ve kar hırsı olduğu gerçeğini tescilliyor.

ILO'nun verilerine göre, dünyada her yıl 1 milyon 200 bin işçi iş kazaları ve meslek hastalıkları nedeniyle hayatını kaybederken, 250 milyon kişi iş kazaları, 160 milyon kişi de meslek hastalıkları sonucu sakat kalıyor. Türkiye ise, iş kazalarında Avrupa'nın birinci ve dünyada ise üçüncü sırada yer alıyor.

Yine ILO verilerine göre Türkiye'de son 10 yılda "iş kazası" ve meslek hastalıkları sonucu 8 bin 507 kişi hayatını kaybederken, geçtiğimiz yıl için 8 bin 602 iş kazası, bin 208 meslek hastalığı belirlendi. Her 100 çalışandan 2,9'u da son bir yılda iş kazası geçirdi.

SSK kayıtlarına göre 2001 ile 2005 yılları arasında Türkiye'de iş kazası ve meslek hastalığı nedeniyle hayatını kaybedenlerin sayısı 4 bin 636 kişi. Sadece 2005 yılında iş kazası sonucu ölen işçi sayısı 1000'i aşıyor. 2007 ve 2008 kayıtları ise henüz yok. Sosyal Güvenlik Kurumu Başkanlığı verilerine göre, çalışma koşullarından dolayı çeşitli hastalıklara yakalananların sayısı geçtiğimiz yıl yüzde 110 oranında arttı. Son iki yıl içinde Türkiye'de iş kazası ve meslek hastalığı yüzünden bin 44 kişi hayatını kaybetti. Tabii bu rakamlar kayıt altına alınan kaza ve ölümleri yansıtıyor. Kayıt altına alınmayan iş cinayetleri, meslek hastalıkları ve iş kazaları oranının kayıt altına alınanlardan çok daha yüksek olduğunu hatırlatalım.

İş kazalarında 4 sektör başı çekiyor: metalden eşya üretimi, inşaat, kömür madenciliği ile dokuma sanayii. İş kazalarının yaklaşık beşte biri İstanbul'da yaşanırken bu sayı 1128'e tekabül ediyor. İstanbul'u 581 kazayla Ankara, 432 kazayla İzmir, 308 kazayla Tekirdağ, 255 kazayla Bursa, 185 kazayla Antalya, 136 kazayla Kırklareli, 111 kazayla Adana ve 109 kazayla Manisa izledi.

İstanbul, aynı zamanda 129 can kaybıyla iş kazaları sonucu en çok ölümün gerçekleştiği il oldu. İstanbul'u 85 ölümle Ankara, 82 ölümle İzmir, 58 ölümle Bursa, 48 ölümle Antalya ve 36 ölümle Adana izledi.

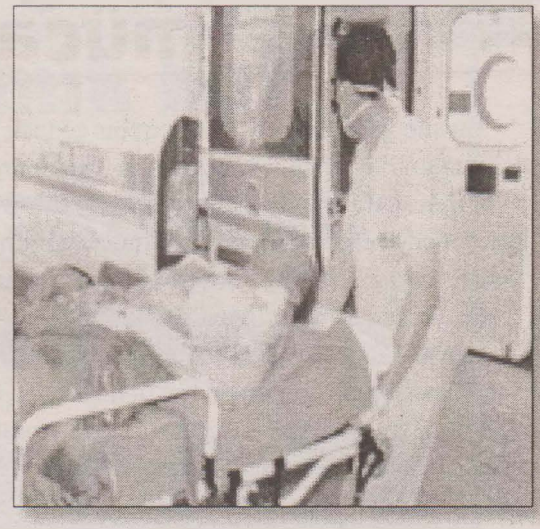
Raporda, iş cinayetlerinin en önemli sebepleri arasında patronların gerekli güvenlik önlemlerini almaması yer alıyor. Örneğin teftişlerde iş yeri hekimi çalıştırması gereken 4 bin 11 işyerinden 1003'ünde bu şartın yerine getirilmediği ifade edilirken, pek çok işyerinin de kayıtdışı işçi çalıştırmaya devam ettiği belirtiliyor.

Sadece ILO ve SGK'nın verileri bile patronlar için cennet işçiler için cehennem olan üretim alanlarındaki kuralsızlığı belgelemeye yetiyor...

İşte bu tabloda bizim payımıza düşen ölüm oluyor, sakat kalmak oluyor. İçimizde iş kazası geçirmeyen kim var ki. Ya biz ya da yanı başımızda çalışan işçi kardeşlerimiz her an ölüm ya da sakaklık riskiyle burun buruna çalışıyoruz. Sömürü düzeni kapitalizm bize bunları reva görüyor. Kapitalizmi tarihin çöplüğüne atarak bu sorunlardan kurtulabiliriz ancak!

Ceyhan yolu üzerindeki Toros Gübre'de Patlama

1 işçi öldü 6 işçi yaralı

Adana'nın Ceyhan ilçesinde bulunan Tekfen Holding 'e ait Toros gübre fabrikasında 12 Ağustos günü sabah saatlerinde meydana gelen patlamada, 1 işçi öldü, 6 işçi yaralandı.

Patlama Toros gübre fabrikasının tahıl depolama ambarında meydana geldi. Gaz sıkışması sonucu yaşanan patlamada Ahmet Karakulak, Zafer Daşbaş, Vezir Mirik, Mazlum Koyuncu, Bekir Türker, Ersin Gürpınar adlı işçiler yaralandı. Ceyhan Devlet Hastanesi'ne kaldırılan işçiler, 3. derece yanık teşhisiyle Adana'ya sevk edildi. Yaralılar, Adana Devlet ve Seyhan Uygulama Hastanesi'nde tedavi altına alındı. 3 işçinin vücudunun yaklaşık %70'i yanarken Ağır yaralanan işçilerden Zafer Daşbaş hastanede hayatını kaybetti. Yaklaşık 10 yıldır fabrikada çalışan Zafer Daşbaş evli ve 3 çocuk babasıydı.

Bu yaşananlar iş kazası olmaktan öte tam bir cinayet aslında. Zira bu patlanın altından da patronun kar hırsı çıktı. Fabrikada 8–10 işçinin yapacağı işi 1 kişi yapmakta. Patlama tahıl kurum birikmesi sonucu olduğu, daha önce bu birimde her vardiyada 4 işçi bulunması gerekmesine rağmen, şimdi ise bu birimlerde işçi sayısı düşürüldüğü ve tahıl kurumları yeterince temizlenmediği için patlama oldu.

Bu yaşanan durumun kendisi bile patronların daha fazla kar elde etmek için biz işçileri hiç acımadan ölüme gönderebildiklerini gösteriyor. Bu durum sadece Toros Gübre'de değil pek çok işkolunda yaşanmaktadır. Bu cinayetlere kurban giden birçok kardeşimizin ölümü kayıtlı olmadıkları için tutanaklara bile geçmiyor. Sakat kaldığımızda da sigortalı dahi olmadığımız için ne bir sosyal güvencemiz kalıyor ne de bir gelirimiz.

Ama unutmayalım ki bu durumun en büyük sorumlusu da biziz. Çünkü biz örgütlü olmadığımız insanca çalıma ve yaşam koşulları için mücadele etmediğimiz için unlar yaşanıyor. O halde yapılması gereken ortada. Ya mücadele edeceğiz ya da sıranın bize gelmesini bekleyeceğiz.

Mersin'de işten atma saldırısı

Krizin faturasını biz işçilere ödetmekten geri durmayan patronlar, bizleri kölece çalıştırdıktan sonra ihtiyaç duymadıkları anda kapının önüne koyuveriyorlar. Eskiden de sık sık yaşanan bu durum krizle birlikte daha olağan bir hale geldi. Bu gelişmelerden biri de Mersin'de yaşandı.

Mersin Serbest Bölgesi'ndeki Eleks Konfeksiyon firmasının kısa çalışma dönemine girmesi nedeniyle, 80 işçi kapıda kaldı. İşçiler atölyenin kapısındaki "Fabrikamız ekonomik krizden dolayı 24.08.2009 tarihinden itibaren kısa çalışma dönemine girmiştir ve personellerle ilgili gerekli bilgiler Çalışma Bakanlığı'na bildirilmiştir" şeklindeki yazıyı görünce neye uğradığını şaşırdı. Çünkü daha işçilere en ufak bir bildirim bile yapılmamıştı.

İşçiler, 5 aydır haklarını alamadıklarını belirterek, sabah işe gelmek için kullandıkları servisi göremeyince kendi imkânlarıyla atölyeye geldiler. Kapılar kilitli olduğu için atölyeye giremediklerini ifade eden işçiler, "Burada bekliyoruz. Bize kapılar kilitlenecek içeri girilmeyecek diye haber verilmedi. Bu gün maaş bekliyorduk onu da alamadık. Kapıdaki yazıyı görünce şaşırdık" dediler.

Patron işçilerin gerek tepkisinden korktuğu gerekse de açıklama yapma gereği hissetmediği için işçilerin karşısına dahi çıkmadı.

Keresteciler Sitesinden yükselen bir çağrı...

Kölece çalışmaktan kölece yaşamaktan kurtulmak için
Bir araya gelelim örgütlenelim!

Bu site yıllardır patronlar için bir cennet, işçiler içinse tam bir cehennem olmuştur. Çünkü örgütlenmek yok, mücadele yok, hak aramak yok, korkuyoruz, cesaret edemiyoruz. Cesaret ve mücadelenin olmadığı yerde, tıpkı çalıştığımız sitede olduğu gibi onur ve şeref ayaklar altında çiğnenir.

Hiçbir işçi arkadaşım üstüne alınmasın ama ben bu sitede çalışan bir işçi olmaktan utanıyorum. Yanlış anlaşılmasın utancım işimin ağır ya da yıpratıcı olmasından değil, tam tersi alınteri dökerek kazanılan para kadar onur verici hiçbir şeyin olmayacağını çok iyi biliyorum.

Ben bir avuç asalak patrona ve önlerine atılan yağlı bir kemik parçası uğruna arkadaşlarını satarak patron yalakalığı yapan üç beş çakalla henüz hesaplaşamamış olmaktan utanıyorum.

Hayvan misali ayaklarımıza ve boynumuza takılan kölelik zincirlerini kırma mücadelesinde yetersiz kaldığımız için utanıyorum.

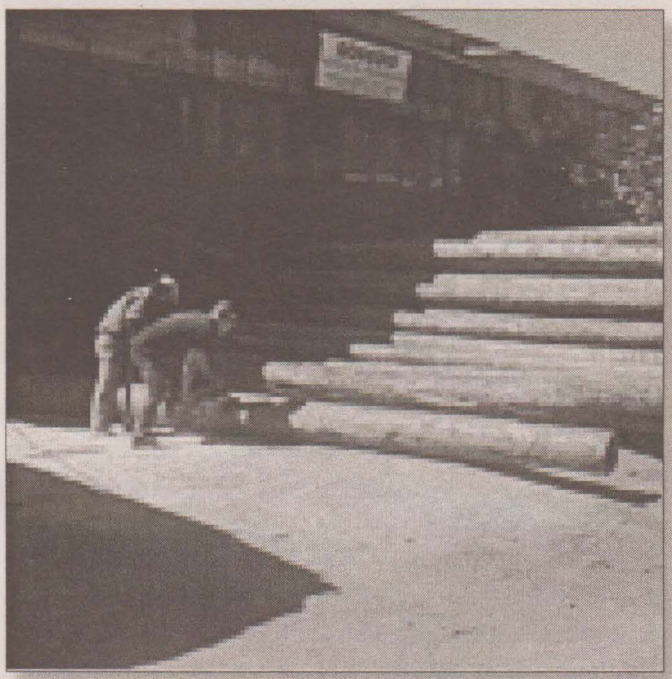
Patronların göz göre göre haklarımızdan kırparak aldıkları son model arabalarla yanımızdan geçerken onları sadece seyretmekle yetindiğimiz için utanıyorum.

Beş on duyarlı işçi dışında "*böyle gelmiş böyle gider*" diyerek korkakça bir köşeye çekilip kuru ekmeğe şükredenlerden utanıyorum.

Patronların karşısına dikilince kedileşip korkaklaşan fakat eve gelince kendisinden ekmek parası isteyen ailesine karşı aslan kesilenlerden utanıyorum.

Başka yerlerde çalışan işçi arkadaşlarım bana "*sigortan var mı, servisin, yemeğin var mı*" diye sorduklarında maalesef bu haklardan mahrum çalıştığımı söylemekten utanıyorum.

Ve ben onurlu bir işçi olarak bu utançtan kurtulmak

istiyorum ve çözümün biz işçilerin birlik beraberlik içinde vereceğimiz mücadeleden geçtiğini de biliyorum. O halde yapılması gereken ortada. Ve bizler bu gerçeği gören bir grup site işçisi olarak bizim gibi sitede çalışıp alınteri döktüğü halde emekleri sömürülen arkadaşlarımıza sesleniyoruz.

Tek başımıza kalmaktan kurtulup bir yumruk gibi birlik olamazsak bu sömürü düzeni sürecek, hakimiyet sürekli olarak patronların elinde kalacak. Bunun için de emeğimizin karşılığını onurumuzla mücadele ederek almak için tüm işçi arkadaşlarımızı "**yaşasın işçilerin birliği**" diyerek dernek çatısı altında mücadele çağırıyorum.

Unutmayalım ki; emeğinin karşılığını, patronların vicdanına bırakanlar köleleşerek aç kalmaya mahkumdurlar.

Keresteciler sitesinden bir işçi

İşçi Bülteni Özel Sayı: 485 * Fiyatı: 25 Kr * Eylül 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan* EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92